

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 2, ročník XXIV
Neděle 24. března 2013

Z obsahu čísla

- < Zamyšlení k zastavením křížové cesty
- < Putování za velikonočním tajemstvím
- < Kam se poděli ministranti?
- < Ministranti jsou naším obrazem
- < Příhody z náboženství
- < Můžeme dát mnohem víc
- < Farní zprávy
- < Z listu biskupů k majetkovému narovnání
- < Hromniční pouť matek
- < Farní pouť do televize Noe
- < Zprávy z Charity
- < Tomácké olympijské hry
- < Kirikute öö - Noc kostelů
- < Cyrilometodějské vtipy
- < Osmisměrky

Končí příběh tečkou?

Jeden člověk mi říkal, že Bible mu často silně promlouvá do života. Nebylo to tak vždy, ale od té doby, co čte daný úryvek Písma jako zprávu pro sebe, zachytí nějakou větu nebo slovo, které je mu blízké a které si opakuje. Příběh o ukřižování a vzkříšení známe nazpaměť. Co se však stane, když jej budeme vnímat jako zprávu pro svou životní situaci?

Možná, že jednou z věcí, která se nás může dotknout, je to, že ani Bůh se nevyhnul na své cestě utrpení, kříži, fiasku a smrti. Z lidského pohledu – smutná tečka za životem. Mnozí to vzdali, jen ti, kteří hodně milují, zůstávají u kříže nebo jdou s mastmi ráno ke hrobu. Možná i my jsme občas v situaci, kdy se ptáme, proč nás to potkalo, pochováme vysněný sen o svém životě a máme pocit, že to, co přišlo, je tečkou za naším štěstím. Ráno ženy šokuje anděl a říká, že Bůh udělal z jejich tečky dvojtečku. Začíná nový příběh, který obrací smysl předchozího fiaska.

M. Erickson onemocněl v dospívání chorobou, která jej na tři roky upoutala na lůžko bez možnosti jakéhokoliv pohybu. Jediné, co mohl dělat, bylo dívat se a přemýšlet. Pozoroval okolí a trénoval svoji mysl. Dvojtečka: v dospělosti byl jedním z nejlepších psychoterapeutů v Americe, protože měl velmi vytříbené pozorovací schopnosti a jeho promyšlené rady lidem velmi pomáhaly.

Ruskému invalidovi vlastní bratr zapálil dům a poté mu umřela žena, kterou tolik miloval. Z velké vnitřní bolesti začal putovat krajem a objevil praxi nepřetržité modlitby srdce. Dvojtečka: jeho odkaz se stal inspirací mnohým a pokladem křesťanské mystiky. Sám sebe popisuje jako člověka nesmírně šťastného a Bohem mimořádně obdaraného.

Moc nám přeji, ať uvěříme Boží dvojtečce pro naše tečky. Pak můžeme spolu s ním trpělivě hledat a tvořit nový příběh, který dá smysl předchozímu kříži. n

Daniel Žákovský

Zamyšlení k zastavením křížové cesty

1. Ježíš v Getsemanské zahradě

Smrtelná úzkost a její projev – krvavý pot – svědčí o těžce vybojovaném rozhodnutí, které se přirozenost vzpírá přijmout. Je obrazem i našich zápasů. Připomíná, že velká morální vítězství se neimprovizují, ale jsou ovocem drobných vítězství všedního života. Spánek učedníků pak varuje před vlažností k druhým, když nás nejvíc potřebují.

2. Ježíš zrazen Jidášem

Zrada toho, který následoval mistra s neupřímným srdcem, je varováním pro ty, kdo chtějí dobro jen naoko a pro svůj vlastní zájem. Nebudou schopni v dobrém vytrvat.

3. Petr zapírá Ježíše

Nikdo si nesmí myslet, že je statečnější než Petr. Lidskou křehkost snadno odhalí strach vyvolaný událostmi. Nezůstane pevná, ale propadá zmatku, v němž je schopna popřít své ryzí přesvědčení i svou největší lásku. Vzápětí je takovým jedním zrcena. Nemáme jinou cestu než se naučit počítat s vlastní slabostí. Bůh jí není překvapen ani zaskočen.

4. Ježíš před Kaifášem

Odmítne-li člověk nechat se zneužít pro cizí zájmy, může být lživě odsouzen. Příkladem je dost. I toto Ježíš dovolil a prožil. Jen On nám může dát sílu, aby naše srdce neztvrdlo křivdou.

5. Ježíš před Pilátem

Mnohý z nás, i z těch, kdo mají moc rozhodovat, si rád „umyje ruce“ v navoněné vodě a vytáčkou se zbaví zodpovědnosti. Přestane hledat pravdu. Ale chvíle pravdy se vždycky dostaví a odhalí naši vrtkavost a usvědčí nás z našich skutků. Zodpovědnost musí zůstat základem našeho jednání.

6. Ježíš bičován a trním korunován

Tento krutý trest přivádějící až do těsné blízkosti smrti je v tradici spojován se zástupem obětí pro vykoupění hříchů těla. Považme! Jakkoli doba pokročila, Bůh své zákony nezrušil.

7. Ježíš přijímá kříž

Potupný kříž – dno lidského pádu. Je dobrovolně přijat a nesen, aby nám připomínka této scény dala pravdivější pohled na naše utrpení a jeho důvody. Zároveň však je určen za nástroj našeho vykoupění. Je tajemně přítomen v našem životě a jen jeho nesením jsme schopni růst.

8. Šimon pomáhá nést Ježíši kříž

Bůh přijímá pomoc a spoluúčast člověka. I když je zpočátku neochotná. Ví, že nám tím otvírá nové možnosti. Chce nás naučit, že slabí potřebují silné, ale i silní potřebují slabé. Evangelní požadavek být vnímavý jeden ke druhému a projevat o sebe zájem se naplňuje právě takto. Přijmout podíl na těžkostech druhých i ochotu přijmout pomoc.

9. Ježíš a plačící ženy

Napomenutím žen se obrací k přítomným, aby zkoumali hlubší příčiny zla, které se děje. Zvláště k těm, kteří k němu nejsou lhotejní. I oni totiž nesou část viny a zlo dopadá i na ně. Kolik matek je dnes zděšených tím, co se děje s jejich dětmi.

10. Ježíš ukřížován

V životě mnohých přijde čas „ukřížování“. Jako tělo bez šatů zbavené důstojnosti je člověk „svlékán“ odnětím zdraví a vystaven potupě cizích pohledů na svou sešlost a bolest. Ani touto situací neprocházíme sami. O účinné pomoci „zevnitř“ vypovídají zkušenosti ošetřujících pracovníků hospiců.

11. Lotr po pravici

Scéna zcela převracející vžitý pohled na židovského Boha Sinaje. Krátké zaváhání, chvíle lítosti a důvěra v dobrotu Spasitele projevená několika slovy zcela mění výsledek života zsvěceného hříchu. Je nepřestávajícím povzbuzením pro všechny považující se za ztracené.

12. Panna Maria a apoštol Jan pod křížem

V tomto pohnutém okamžiku Ježíš potvrzuje univerzální Mariino mateřství a tím poddhaluje nevýslovnou důstojnost její osoby. V důsledku to znamená, že máme nejen Otce, ale i Matku. Rozvinutím tohoto sdělení se dostáváme k poznatkům naplněným úžasnou krásou.

13. Ježíš umírá na kříži

Tak jako narození v Betlémě, i smrt na Golgotě je doprovázena mimořádnými událostmi. Naznačují, že svět Ducha svými jevy proniká do světa viditelného. Toto je okamžik pozemského dovršení Oběti, okamžik vítězství získaného prostředky, které lidský rozum nedokáže zcela posoudit a pochopit.

14. Magdaléna u hrobu

Ke smrti na kříži patří vzkříšení. Kříž – tedy všechno to, co maří naše vlastní plány, otvírá cestu plánům Božím. Jeho přijetí je otevřením se Boží logice, která svou povahou vede vždy ke zmrtvýchvstání. Jinak řečeno – životní cesta nevede skrze odmítání utrpení, ale skrze jeho přijetí a vítězství nad ním. n

Zdeněk Hanzl

Putování za velikonočním tajemstvím

Chceš prožít Velikonoce jinak, než obvykle?
Nerozumíš jejich významu?

Chceš se ztížit a zamyslet nad smrtí
a vzkříšením Ježíše Krista?

Nech se oslovit Boží láskou a pojď s námi putovat!

Charita sv. Anežky Otrokovice
Tě zve u příležitosti slavení velikonočních svátků na

Putování za velikonočním tajemstvím

Přichází k Tobě, půjdeš za Ním?

Charita
sv. Anežky Otrokovice

Kdy: Zelený čtvrtek, 28. března 2013, od 13 hodin

Kde: Kruhový objezd na Baťově, směr ČOV (poblíž je zastávka autobusu č. 55 „Hurdisovy domy“)

Kudy: Budeme putovat do Napajedel a zpět, po zpevněných komunikacích a mimo hlavní silnice.

S sebou: Svačinu a pití

Předpokládaný návrat: Kolem 16. hodiny

Ježíš říká: Já jsem ta cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Jan 14, 6

Příp. dotazy odpoví:

Mgr. Jiří Vlček, tel. 420 605 564 936

Velikonoční přání Charity

Velikonoční radost a naděje do všedních dní přeje všem čtenářům Farního občasníku Charity sv. Anežky Otrokovice. n

Dvě ohlédnutí za ministranty

Kam se poděli naši ministranti?

S touto otázkou se na mě v poslední době obrací mnozí z vás. Z některých rozhovorů mívám i ten pocit, že jsme to my vedoucí, kteří nejsme schopní s tím něco udělat. Po dlouhém zvažování jsem se rozhodl spolu s vámi nad tímto tématem pozastavit.

Já sám jsem ministrantem odmalička, v posledních letech jsem pak za tuto službu převzal zodpovědnost. Za toto dlouhé období i já pozoruji, jak nám těch kluků postupně ubývá. Mnozí z vás si jistě říkají: Proč tomu tak je? Kde je ta chyba? Věřte mi, že já si tyto otázky dávám taky a přemýšlím o tom dnes a denně. Ani nevíte, jak často se mi hlavou honí myšlenky typu: „Nemám já sám na tom svůj podíl viny, že vše nefunguje, jak má? Dělán něco špatně?“ Jistě, nejsem dokonalý a ne všechno se mi podaří, jak bych sám chtěl. To uznávám a věřte, že mě to i trápí. Tohle je ale jenom jedna z věcí, která na to má vliv, a je tedy potřeba se na to podívat z více stran a ve více souvislostech. Těch příčin je totiž daleko víc. Pojdme se tedy na ně společně podívat.

Rok co rok, vždycky na začátku školního roku, sepisujeme tabulku služeb, tzn. kdo ve který den bude chodit ministrovat. Už tady narážíme na první problémy. To většinou probíhá rozhovor tohoto typu:

- „Který den by se ti to nejlíp hodilo? Co v pondělí?“ - „Nemůžu, mám hudebku.“ - „Tak teda ve středu?“ - „No, to mám zase fotbal...“ - „No dobře, ale neříkej mi, že ten trénink máš až do večera? Tu mši bys mohl stíhat, ne?“ - „No jo, to bych sice mohl, ale když já se večer ještě musím učit...“

Když se potom bavím s rodiči, zjišťuji, že mi kluci nelhali. Bohužel. Dnešní doba nabízí dětem tolik možností, o kterých se nám v jejich věku ani nesnilo. Většina rodičů proto neváhá a svá děcka posílá do různých kroužků a aktivit. Není výjimkou,

když má někdo třeba tři kroužky za týden. Můžeme se pak divit tomu, že pak na ten „kostel“ není čas? Ve škole je vyučování čím dál delší, nároky učitelů čím dál větší, pak ze školy honem do kroužku, po kroužku zase učení ... No nedivme se, že se pak někomu do toho kostela nechce...

Další věcí, která má vliv na to, jestli nám děti chodí nebo nechodí, je podpora v rodině. K tomu, aby si člověk získal k Pánu Bohu vztah, je ze všeho nejvíc potřeba mít živý příklad. Jsem vždycky hrozně šťastný, když někdo z kluků přijde ministrovat a v lavici pak vidím i jeho rodiče. Možná i toto je cesta. Nejen to dítě do kostela poslat, ale být tam s ním.

Když mluvíme o úbytku kluků, tak se musím zastavit ještě nad jednou věcí. Přijďte někdy ve všední den do kostela a rozhlédněte se kolem sebe. Kolik mladých lidí a rodin uvidíme? Moc ne. Také tady je vidět velký úbytek. Lidé v tom dnešním shonu nemají moc času se zastavit doma, natož v kostele. Úbytek se tak zdaleka netýká jenom ministrantů, to jenom ministranti jsou jaksi více na očích.

Občas tak trochu zjišťuju, jak je tomu třeba v jiných farnostech, jestli mají s ministranty stejný problém jako my, občas se taky o tom bavím i s jinými kněžími a zjišťuji, že i oni zažívají to stejné.

Možná si teď říkáte, že tento článek píšu proto, abych hájil nás vedoucí nebo že bych snad chtěl tu vinu přesouvat na někoho jiného. To vůbec ne. Chtěl jsem jenom, abychom se snažili uvědomit si, že všechno není tak jednoduché, jak se zdá, a že jenom ten vedoucí na to sám nestačí. Ale je potřeba na tom pracovat společně. Začněme v rodinách, podporujeme své děti v této vzácné službě. Plánujme jejich čas tak, aby zbylo místo taky na Ježíše. Modleme se taky za své ministranty, prosme za ně! ⁿ

Jan Žalčík

Ministranti jsou i naším obrazem

Otázka, kam se poděli ministranti, mně připadá důležitá, ale ne až tak moc. Bývaly doby, kdy u oltáře bývalo ministrantů ještě méně než dnes a kdy se o každého skutečně bojovalo. Když se na poslední pastorační radě objevila informace, že na mši do TV Noe pojede 11 ministrantů, udiveně jsme si nad tím vysokým počtem hvízdli a někteří se i ptali, jestli u nás tolik ministrantů vůbec je.

Navíc věkové ročníky současných ministrantů jsou trochu slabé, nastupující generace je prý silnější, tak snad za čas ministrantů zase přibude. Každá rodina, firma, společenství i farnost prochází určitými krizemi: důležité je takové pády zvládnout a pokračovat dál.

Skutečně na pováženou se mi ale zdá něco jiného. Jsem ve věku ministrantům hodně vzdáleném, doma mám jen holky a život ministrantů jde trochu mimo mě. Když už ale o ministrantech něco slyším, pak jen tehdy, když něco provedou. Když nechodí na bohoslužby, když hlučí, když...

Jako bychom si nevšimli, že u oltáře téměř pořád JSOU, že se schází, cvičí, vzdělávají. Jako by to byla samozřejmost. Byl jsem v mnoha farnostech, kde to samozřejmě není, kde je kněz u oltáře již mnoho let sám a ještě mnoho let bude. Při návštěvách některých kostelů jsem při bohoslužbách také viděl kolem oltáře docela velký zmatek, ministranti nevěděli, co mají dělat. To u nás není. Všimáte si někdy při slavnostních mších, které nemají zcela běžný průběh, jaká souhra u nás panuje? Nejstarší, téměř dospělí, samostatně a v pravou chvíli přichází s kadidlem, mladší, ale již zkušenější ministranti pomáhají kolem oltáře, ti nejmenší sedí kolem a občas něco podají. Každý ví, kde má místo a co má dělat. Třeba tak jak to předvedli nedávno v TV Noe.

Ministrantům to dá spoustu práce a patří jim náš dík, i tomu, kdo je vede. Děkuje našim ministrantům, že slouží u oltáře? Asi ne, spíš je káráme a to může být i důvod, že do služby nemají chuti.

To, co jsem napsal, se však netýká jen ministrantů, ale i mnoha dalších lidí, kteří ve farnosti přijali zodpovědnost za nějakou aktivitu. Třeba by pomohlo nejen méně poukazovat na nedostatky, ale také nebýt lhostejný, přestat mlčet a třeba slovně mezi čtyřma očima ocenit toho, kdo farnosti věnuje svůj volný čas. Nebo se ho ptát, zda nepotřebuje pomoci. Každému to dodá novou sílu a elán.

Myslím si, že ministrovat je i otázka osobní odvahy. Často slyším tyto názory: „Já nechci, aby mne bylo vidět, já nechci nikde vystupovat.“ Dobře se spí v lavicích mezi lidmi, ale hůře u oltáře, kam je dobře vidět. Každý, kdo ve farnosti vede nějakou aktivitu, činnost, je více na očích a jeho případné nezdary jsou více vidět. To vyžaduje kus osobní odvahy a k ní je třeba zejména mladší povzbuzovat. Přál bych si, aby každý z nás takovou odvahu našel, třeba se pak budeme i na službu ministrantů dívat jinak.

Musíme také jít příkladem. Při pořádání různých akcí a oslav se ve farnosti těžko hledají noví lidé, kteří by pomohli. Jsou takoví, kteří si myslí, že farnost je od toho, aby jim zorganizovala určitou duchovní službu. Jistě to tak je, ale i my jsme zde od toho, abychom své farnosti nějakou službu poskytli. A jestliže otec rodiny nedokáže pomoci farnímu celku v drobnostech, pak se jeho syn může oprávněně ptát, proč by měl farnosti pomoci ve službě ministrantů, která rozhodně drobností není.

Slovo ministrant pochází z latinského slova ministrare – sloužit. Je na nás, abychom sloužili všichni, nejen ministranti. ▢

Pavel Ludvík

Úsměvné příhody z hodin náboženství

Následovat Krista a hledat svatost znamená mít radost ze života. Světci nejsou smutní nebo melancholičtí, mají smysl pro humor. (bl. Josemaría Escrivá).

Když jsem nedávno četla tento citát, uvědomila jsem si, jak tato slova spontánně naplňujeme s dětmi zvláště v hodinách náboženství. Často prožívám během vyučovací momenty plné úsměvu a zdravého humoru, na které ráda vzpomínám. Některé z nich se mi nesmazatelně vryly do paměti. Zmíním alespoň pár úsměvných střípků.

▫ Při jedné z hodin jsem dětem vyprávěla o Božím království. Jako pomůckou jsem si přinesla ozdobnou krabici, do které jsem naskládala plyšáky, autíčka, fotografie, šperky, hodinky, odznaky, apod. - vzácné poklady, které si mnohý z nás, zvláště v období dětství, shromažďuje a pečlivě střeží. Další mojí pomůckou byla malá drobná semínka. Když jsem z hodiny odcházela, krabice s mými poklady zela prázdnotou a nezbylo mi ani jediné semínko. Děti si vše se zájmem rozebraly. ☺

▫ Jindy jsem dětem zadala úkol napsat na malé lístky nějaká přání pro své kamarády, rodiče, učitele nebo spolužáky. Některá přání, útočného charakteru, nebyla však naprosto vhodná předčítat přede všemi. Jedno z těch nejméně útočných znělo: „vyměnit mozek.“ Na jiném přání, určeném pro katechetu (mne), jsem četla: „poukaz do psychiatrické léčebny.“ I když někteří dospělí jedinci mohou toto přání pochopit různě, pro mne v tu chvíli byla útěchou skutečnost, že autorem přání je žák naprosto bezproblémový, citlivý, spolehlivý, pečlivý, hodný, o kterém vím, že má ke mně kladný vztah. Zjistila jsem, že své přání myslel zcela upřímně, protože chápe, jak to má katecheta v hodinách někdy těžké. Byl přesvědčen o tom, že od některých žáků si může katecheta v léčebně

odpočinout a získat síly pro další práci. ☺

▫ V průběhu jiné hodiny jsem dětem dala úkol obkreslit své stopy a vepsat do nich svá jména. Náhorně jsem stopy všech žáků se jmény namalovala na tabuli. S radostí jsem pozorovala, jak pečlivě děti úkol plní. „Paní katechetko, a kde jsou Vaše stopy?“ ozve se hlas. „Nó, kde jsou ty Vaše?“ přidávaly se další. Zastyděla jsem se. Že jsem nebyla červená jako rajče jsem považovala za malý zážrak. Pohotově jsem zareagovala: „Ty moje nejdou vidět, protože vy kráčíte v těch mých, stejně tak, jako bychom měli my všichni kráčet ve stopách Ježíšových.“ ☺

▫ Abych zajistila kázeň v hodinách, sestavila jsem pro žáky vlastní „Desatero katechety“, neboli pravidla, která budu po žácích v hodinách důsledně vyžadovat. Nezapomněla jsem zdůraznit, že jim „své desatero“ budu připomínat na začátku každé hodiny a opakovat do té doby, dokud si jej nezapamatují. Jenže ouha - právě když jsem jednou své desatero pustila z hlavy, ozvaly se hlasy: „Paní katechetko, my chceme pravidla! Řekněte nám pravidla!“ Těžce jsem v paměti lovila svá pravidla a jejich přesné pořadí, aby mě děti nemusely opravovat. Mé desatero žáci poslouchali s větším zájmem, než některou učební látku. ☺

▫ V jiné hodině, poté, co jsem žákům rozdala sešity k zápisu učební látky, ozývaly se hlasy: „Paní katechetko, my nemáme čím psát, zapomněli jsme si psací potřeby. Paní katechetko, mně se zlomilo pero. Paní katechetko, mně pero nepíše...“ Pohotově jsem zajistila žákům psací potřeby ze sakristie. Protesty však pokračovaly dál: „Paní katechetko, já mám zlomený palec. Paní katechetko, já budu mít otlak a puchýře. Paní katechetko, já mám karpální

tunel. Paní katechetko, mě bolí zápěstí. Paní katechetko, já si polámu nehty.“ Na veškeré klamně protesty jsem samozřejmě nebrala ohled. ☺

n V průběhu jedné hodiny vytvořil jeden z žáků okolo sebe pořádný nepořádek, který byl překážkou pro plnění mnou zadaných dalších úkolů. „Běž do koše!“ napomenula jsem jej. V momentě jsem si uvědomila, jak je důležité dbát na co nejpřesnější slovní formulace (příkazů, napomenutí, pochval, vysvětlení apod.). „Jé, běž do koše! Jdi do koše! A má se vrátit z toho koše?“ ozývaly se reakce spolužáků provázené hurónským smíchem. ☺

n Jindy jsem dětem vyprávěla o andělech. Vysvětlila jsem, mimo jiné, že anděl je Boží posel. „Jé, to je jak osel.“ Nezbylo mi, než přijmout reakci dětí pozitivně a doplnila jsem, že si definici alespoň dobře zapamatují, když se tak hezky rýmuje. ☺

n V jedné z hodin dva chlapci dostali neuvěřitelný záchvat smíchu, který nebral konce. Vnímala jsem, že smích začíná být nakažlivý a postupně se přesouvá na další žáky. „Co vás tak rozesmálo?“ zjišťuji. „Ten obraz na nástěnce.“ Prohlížím si kresbu portrétu, přemýšlím. Můj úhel pohledu byl však naprosto jiný, nezaznamenala jsem nic, co by mě rozesmálo.

„Pomůže vám, když jej sundám?“ ptám se. „Ano.“ Kresbu jsem z nástěnky sundala. Poté záchvat smíchu přešel a ve výuce jsem mohla v klidu pokračovat dál. ☺

n Do jedné z hodin přišli jedenkrát pouze sami chlapci. „Jé, my jsme tu sami, holky tu nejsou“, projevovali svou neuvěřitelnou radost nad tím, že není přítomné žádné z děvčat. Poznamenala jsem, že já jsem sice také ženského rodu, tak jestli jim to třeba nebude vadit. Odpověď mě uspokojila. V další hodině již byla děvčata přítomná. „Jé, to je škoda, holky přišly taky.“ Jednalo se o žáky druhé třídy. ☺

n V jedné z posledních hodin zaznamenali žáci v začátku hodiny před modlitbou můj hněv nad tím, že v učebně náboženství nevisí na zdi žádný pořádný kříž ani obraz Pána Ježíše a zub času se podepsal rovněž na ikoně Bohorodičky. Uspokojila jsem se alespoň s papírovou podobou Panny Marie na nástěnce a šla jsem do skříně pro malý stolní kříž s Pánem Ježíšem. Sotva jsem ho položila na lavici, ozval se hlas: „No, paní katechetko, zavírat Pána Ježíše do skříně? To se dělá?“ „Nó, to se dělá?“ přidávali se další. Bránila jsem se: „Já jsem ho tam nezavřela, já jen vím, že tam je.“ ☺

Nad'a Fraisová

Smějeme se se svatými Cyrilem a Metodějem

Víte, že *Malice velehradská vyzývá ke shromáždění vtípů o Cyrilu a Metodějovi? Na svých internetových stránkách uvádí, že vtípy pomohou lépe popsat cyrilometodějský odkaz.*

n V náboženství: „Kdo to byl Cyril a Metoděj?“ Odpověď: „To byli moravští zvěrozvěstové.“

n Také z náboženství: „Co je to staroslověnská liturgie?“ „Prosím, to je modloslužba, kterou zavedli Cyril a Metoděj.“

n Radek dostal pětku z češtiny: „Kdybych

to tušil, jak složitý jazyk sem ten Cyril a Metoděj dotáhnou, tak jsem se narodil o tisíc let dříve a sebral jim víza...”

n V jedné farnosti, v době kdy se ještě kázalo z kazatelny, byl pan farář, který často na kazatelně bouchal rukou do látkové opěrky. Ministranti se domluvili a do opěrky mu napíchali špendlíky. Pan farář káže o Cyrilu a Metodějovi, rozohní se a volá: „Sv. Cyril a Metoděj byli,“ bouchne rukou do opěrky, „kluci zatrolení.“ n

Můžeme toho dát mnohem víc

Každý rok nám postní doba poskytuje vítanou příležitost k prohloubení smyslu a hodnoty naší křesťanské identity a vybízí nás, abychom znovu objevovali Boží milosrdenství, a tak se stávali vůči svým bratřím a sestrám milosrdnějšími. V postní době církev doporučuje některé zvláštní skutky, které věřícím konkrétním způsobem pomáhají v tomto procesu vnitřní obnovy, totiž modlitbu, půst a almužnu. Jak silný je vliv hmotného vlastnictví a jak jednoznačné má být naše rozhodnutí mu neotročit, potvrzuje Ježíš důrazně: "Nemůžete sloužit Bohu i mamonu." (Lk 16,13) **Almužna nám pomáhá toto neustálé pokušení překonávat, protože nás vede k tomu, abychom brali v úvahu potřeby svých bližních a dělili se s druhými o to, co z Boží dobroty máme. Takový je cíl zvláštních sbírek pro chudé, které se v průběhu postní doby konají na mnoha místech světa. Tímto způsobem se spojuje vnitřní očistění s určitým gestem v rámci církevního společenství, jak je znala už prvotní církev.**

Ale dávat můžeme i jiným způsobem. V těchto dnech se mi dostala do rukou útlá knížečka benediktinského opata Notkera Wolfa OSB s názvem „Andělé v kurzu“, kde mě zaujala kapitola, která nám může být inspirací do dalších dní. Tady je její citace:

„... v poštovních schránkách se nám jich hromadí celé tucty. Složenky všech možných dobročinných organizací, pěkně předem vyplněných. Stačí dopsat jen částku a číslo účtu. Proti hladu ve světě, za zachování deštného pralesa za lepší vzdělání v Etiopii nebo v Bangladéši. Pomocné projekty po celé zeměkouli, na které můžeme přispět pár tahy pera po papíru. Rychle vepsat pár čísel - a už jsme si vyrobili dobrý pocit, že jsme učinili zadosť svým dluhům. Je tu celá řada projektů, které si skutečně zaslouží podporu. Kromě toho: „Štědrého dárce miluje Bůh,“ jak prohlašuje apoštol Pavel. Jenže bychom neměli čekat na to, až nás do nálady dárců dostanou organiza-

ce svými světem hýbajícími projekty.

Co všechno můžeme dát a kolik k tomu máme příležitostí? Jen se jednou zkusme porozhlédnout kolem sebe, v našem bezprostředním okolí, v sousedství. To, co lidem často tolik chybí, nejsou hmotné věci. Chybí jim naše pozornost, pochopení, někdy třeba jen pohled nebo pozdrav. Drobné samozřejmosti, které přinášejí tak velké věci, protože jdou od srdce. Jistě je snadné být milý na učitelku našeho potomka. Nebo na našeho představeného. Nebo na prodavačku v řeznictví. Jenže radostný dárcer dávat bez postranních myšlenek. Neprocedí mezi zuby omluvu a nechvátá dál, když si mu chce postěžovat souseď, kterému neslouží nohy. Udělá si chvilku čas, když ho stará dáma v supermarketu poprosí o pomoc jen proto, aby si mohla trošičku popovídat. Dávat.... Dávat přece můžeme během celého roku. A můžeme si být jisti, že náš příspěvek přinese plody – v srdcích druhých lidí.“

Příprava na Velikonoce nás vybízí k duchovnímu "cvičení", abychom rostli v lásce a poznávali Krista v chudých. Ve Skutcích apoštolů stojí, že apoštol Petr řekl chromému u chrámové brány, který prosil o almužnu: „Stříbro ani zlato nemám. Ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského – vstaň a chod!“ (Sk 3,6) Almužnou dáváme něco materiálního. Může však být znamením většího daru, který dáváme druhým slovem a svědectvím o Kristu, v jehož jménu je pravý život. Tato doba nás proto pobízí, abychom skrze osobní i společné úsilí přilnuli ke Kristu a svědčili o jeho lásce. Maria, Matka a věrná služebnice Pána, ať pomáhá věřícím v jejich „duchovním zápasu“ postní doby správně užívat zbraně modlitby, postu a almužny. Obnovení v Duchu pak jdeme vstříc velikonočním svátkům.“ n

Zdeněk Kvasnica

(S využitím výňatků z „Poselství Benedikta XVI. k postní době“ a knížky Notkera Wolfa OSB „Andělé v kurzu“)

Přehled farních zpráv

Velikonoční pořad bohoslužeb

Svátek		Otrokovice	Kvítkovice
Zelený čtvrtek 28.3.	Památka večeře Páně	18:00	
Velký pátek 29.3.	Památka umučení Páně	18:00	
	Křížová cesta		15:00
Bílá sobota 30.3.	Přístup k Božímu hrobu	9:00 -19:00	
	Velikonoční vigilie	20:00	
Velikonoční neděle 31.3.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	7:30, 10:30	9:00
Velikonoční pondělí 1.4.		7:30	9:00

Příležitost ke svátosti smíření před Velikonocemi

- n Na Květnou neděli 24.3. od 16 do 18 hod. za přítomnosti více zpovědníků.
- n V pondělí a středu vždy hodinu přede mší sv.

Z jednání pastorační rady farnosti 4. března 2013

n Při příležitosti oslavy patrona farního kostela sv. Vojtěcha bude poutní mše sv. 21. 4., při níž bude účinkovat náš chrámový sbor. Následující neděli 28. 4. odpoledne se bude konat vystoupení chrámového sboru s programem Popelka nazaretská. Svatovojtěšská veselice proběhne v sobotu 27. 4.

n Jednalo se o vytvoření organizačního týmu pro oslavu Božího Těla, který by zajistil slavnostní program, hudbu a zpěv, důstojný venkovní prostor, účast dětí aj. Závěr programu bude před kostelem.

- n Koncert skupiny Papsrsky bude 26. 5. odpoledne, čas bude upřesněn.
- n PR se zabývala nabídkou, že by někteří muži provedli svépomocí demoliční práce při rekonstrukci terasy. Ekonomická rada se touto nabídkou bude zabývat. n

Pěší pouť do Jeruzaléma

O tuto pouť projevíli zájem také někteří farníci z Otrokovic.

Zlínská farnost Filipa a Jakuba ve spolupráci s CK Křížek zve všechny, kteří jsou ochotní vzdát se pohodlí domova a v tichu pouště přemýšlet nad svobodou a odpovědností křesťana, na pěší putování z Judské pouště do Jeruzaléma.

Pořadatel: CK Křížek (www.ckkrizek.cz)

Termín: 27. října až 3. listopadu 2013

Předběžná cena: 26 500 Kč za osobu (ve dvouúžkovém pokoji)

Detailní popis: www.ckkrizek.cz – pěšky do Jeruzaléma – program

Přihlášení: do 30. března;

e-mail: annablechova1@seznam.cz

Dary na nové sochy do kostela

K datu uzávěrky bylo formou účelových darů dosud věnováno některými farníky celkem 26 000,- Kč. Dárcům vyjadřujeme srdečné poděkování. n

Křty a pohřby za poslední období:

Křty:

Daniel Dohnal

Poslední rozloučení:

Arnošt Kubeša, Marie Karlíková

Pastýřský list: majetkové narovnání

Na začátku roku 2013, kdy začal platit zákon o majetkovém narovnání, vás chceme seznámit s širším pohledem na tuto skutečnost. Podle sdělovacích prostředků můžeme vypadat jako ti, kteří touží po majetku. Odpůrci nám vytýkají, že zra- zujeme Kristovu chudobu. Někteří se ptá- te, jestli bychom se neměli raději všeho majetku vzdát v duchu evangelia, které říká: „Kdo ti bere plášť, tomu neodpírej ani šaty“ (Lk 6,29). Tento zákon se však netý-ká jen restitucí, i když se mu tak říká. Je především o nezávislosti a novém způso- bu financování církvi.

Z čeho žila církev před komunismem? Především z vlastního majetku a ze stá-tních peněz tam, kde vykonávala službu pro stát, například vedení matrik a výuka ve školách. Významný podíl na platech kněží a opravách kostelů měli takzvaní patroni, kteří za to, že významně přispívali, mohli spolurozhodovat o umístění kněží.

Komunistický režim zabral církevní majetek i patronátní práva. Zavázal se platit provoz církve, ve skutečnosti však hradil prakticky pouze platy duchovních, které byly nízké. Hlavně však v duchu totalitního myšlení zavedl udělování státního souhlasu kněžím k výkonu jejich služby. Komu ho nedal, ten jako kněz nesměl působit. Takoví kněží pracovali v továrnách. Kněžská služba bez dovození státu se po-važovala za trestný čin. Dobré kněze pustili většinou jen do bezvýznamných farností. Měli silný nástroj na ovládní církve.

Po pádu komunismu byl v roce 1990 zrušen státní dozor nad církvemi a zablo- kován bývalý církevní majetek s příslibem, že se brzy vyřeší i financování církvi. Bě- hem 20 let jednání byly předloženy různé návrhy. ...

Před pěti lety jsme se dohodli s vládou, že nám za zabraný majetek vyplatí finanč- ní náhradu a nechá nás samostatně hos- podařit, abychom si vydělali na svůj pro- voz. Bylo dokázáno, že jednáme se státem

velkoryse a žádáme méně, než je spraved- livé. Dohodli jsme se se všemi církvemi financovanými ze státního rozpočtu, že jim necháme takový podíl, aby mohly žít jako dosud. Tehdy ovšem levice zákon zablo- kovala. Nyní platí zákon, v němž se finanč- ní náhrada zmenšila o tu část, která bude vydána naturálně, a zkrátilo se také pře- chodné období.

Církev nezbohatne, jak si někteří myslí. Přibude nám starostí a budeme ještě skromnější než dnes, ale budeme svobodní. Poneseme velkou zodpovědnost, ale ne- pochybujeme o tom, že mezi věřícími je dost poctivých a zdatných odborníků, kteří nám pomohou. Diecéze budou spolupra- covat v rámci České biskupské konferen- ce, ale každá bude hospodařit samostatně a všechny budou počítat s aktivním zapo- jením farností, které ponesou svůj podíl nejen na financování provozu, ale i na platech kněží.

Věříme, že se nám s Boží pomocí podaří nejen zajistit další financování, ale že také dáme příklad zodpovědného hospodaření podle sociální nauky církve, že s křesťan- ským přístupem k majetku a podnikání po- můžeme najít nový hospodářský model, o kterém mluví Svatý otec: „Ekonomický mo- del, který převažoval v posledních desetile- tích, usiloval o maximalizaci zisku a spotřeby z individualistického a egoistického pohledu, jenž hodnotil člověka jen z hlediska jeho schopnosti vyrovnávat se s požadavky sou- těživosti. Avšak jiný pohled poukazuje na to, že pravého a trvalého úspěchu člověk dosa- huje darováním sebe samého, svých intelek- tuálních schopností a své podnikavosti ...“

Můžeme říct, že naše církev je už dnes společenství s největším počtem dobrovol- níků, kteří s láskou pracují pro Boha, cír- kev i společnost. Rozvíjení a prohlubování vztahu ke Kristu, který se celý daroval pro naši spásu, bude pak nejlepší zárukou životaschopnosti církve a její užitečnosti pro společnost... n

Zprávy z farnosti

Hromniční pouť matek 2013

V den svátku Uvedení Páně do chrámu, v sobotu 2. února, jsme se rozjely společně s poutnicemi zlínské farnosti v počtu devíti maminek a babiček z naší farnosti na hromniční pouť matek do Šternberka. Organizátorem pouti byla římskokatolická farnost Šternberk a hnutí Modlitby matek.

V rámci programu jsme se zúčastnily v chrámu Zvěstování Panny Marie modlitby růžence a poutní mše svaté, jejímž hlavním celebrantem byl Mons. Josef Nužik, generální vikář olomoucké arcidiecéze. Pro účastníky pouti nechyběla ani příležitost ke svátosti smíření.

Na místě jsme měly možnost zakoupit obětní svíci (pokud jsme si nepřivezly vlastní), kterou jsme použily rozžatou na závěr mše svaté během oféry kolem oltáře, před sochou Šternberské Madony. V symbolu hořící svíce jsme tak nesly všechny své děti a prosily za jejich Boží ochranu a víru.

Po polední přestávce jsme se přemístily z chrámu do šternberského kulturního domu, kde byl pro nás připraven duchovní program s o. biskupem Mons. Josefem Hrdličkou na téma Rok víry a Rok eucharistie.

Poutavý příspěvek přednesla také paní Růžena Fialová, koordinátorka Hnutí modlitby matek v ČR. Poté následovala adorace s modlitbou, během které jsme odevzdaly v důvěře Ježíši Kristu ve svých prosbách nejen své děti, ale také všechny další, jež nosíme ve svých srdcích. Na závěr jsme dostaly požehnání od P. Josefa Červenky, který je hlavním a významným iniciátorem této pouti matek.

Rok od roku se ke šternberským matkám připojuje stále více žen z širokého okolí, aby rovněž prosily Pannu Marii za dar víry a za ochranu pro své děti a pro své rodiny. Tradice pouti matek sahá až do roku 1741, kdy poprvé obětovaly šternberské ženy svíci Panně Marii jako dar za ochranu svých dětí. Svíce vážila 10 kg a měla hořet při každé mši svaté po celý rok. Tento starobylý zvyk byl znovu obnoven před deseti lety v roce 2003. V letošním roce připutovalo na pouť okolo 700 matek, mezi nimiž bylo i několik tatínek.

Vážíme si všech organizátorů poutě a jejich pečlivé přípravy. Jsme nesmírně vděčné za to, že jsme měly příležitost se této poutě zúčastnit a prožít nejen nepopsatelnou a působivou atmosféru, ale také načerpat spoustu duchovních sil a povzbuzení k další činnosti a k modlitbám za naše děti. n

Nad'a Fraisová

Standa
Pavla
Michalka
Zdenička
Rondík
Patrik
+ Anežka, Kamil
+ Martínek, Terežka
děti nenarozené, týrané,
zneužívané, opuštěné,
nemocné...

Farní pouť do televize Noe

Je neděle 10. března. Pro někoho neděle jako každá jiná, ale pro nás farníky z Otrokovic je v něčem zvláštní. V tento den se totiž chystáme na pouť. Vyrážíme směr Ostrava, abychom společně prožili mši svatou, kterou bude živě přenášet televize NOE.

Už při našem příjezdu nás vřele vítá otec Marcel, který nás bude v dalším průběhu naší pouti provázet. Po chvíli volna jsme se už pomalu začali přesunovat do protějšího kostela sv. Václava, kde už nás čekalo to nejdůležitější, a sice společné slavení mše svaté. Ještě jsme stihli nazkoušet vše potřebné, jak s ministranty, tak s chrámovým sborem, a to už se rozezněly chrámové zvony, což bylo pro nás znamením, že přenos právě začíná.

Tato naše mše svatá je dnes zároveň službou – vždyť skrze televizní obrazovky můžeme sloužit těm, kdo se jinak na mši svatou nemohou dostat, zejména jsou to staří a nemocní lidé. S nimi společně teď můžeme vytvářet jedno společenství. Na tomto místě patří poděkování všem, kdo se na této naší službě nejvíce podíleli – otci Josefovi, ministrantům, chrámovému sboru i lektorům.

Mše svatá pomalu končí, ale my se dozvídáme, že nás dnes čeká ještě jeden přímý přenos. Televize Noe vždy v pravé poledne vysílá z Vatikánu modlitbu Anděl Páně se Svatým otcem, ale protože v těchto dnech čekáme volbu nového papeže, tak aby diváci nebyli o tuto modlitbu ochuzeni, ujmá se této role náš otec Josef a my v kostele spolu s ním.

Po této modlitbě se přesunujeme do budovy televize, kde se rozdělujeme do

několika skupin, a vyrážíme na prohlídku studií. Naši skupinku provázal otec Marcel. Zavítali jsme do studia, ve kterém probíhá jednak moderace převzatých přenosů a také dabing zahraničních pořadů. Také jsme si prohlédli natáčecí studio i s dekoracemi a kamerami. Poslední naší zastávkou byla kaple, kde nás čekalo překvapení v podobě pana ředitele P. Leoše Ryšky. Velmi nás zahřála jeho slova díky a vděčnosti za to, že jsme dnes mohli přijet a udělat něco pro druhé.

Nastal čas loučení a odjezdu, ale naše pouť tím ještě nekončila. Cestou domů nás čekala ještě návštěva kostela v Ostravě – Pustkovic, kde jsme si mohli prohlédnout výtvary pana řezbáře Josefa Staňka, který bude vytvářet sochy i pro náš kostel. Kromě jeho soch Panny Marie a svatých Cyrila a Metoděje mnohé zaujala i vyřezávaná křížová cesta od téhož autora, která byla zvláštní tím, že postavy byly laděny více do současnosti.

Naše pouť je u konce a my pomalu míříme domů. V každém z nás jistě ještě doznívá ta krásná atmosféra dnešního dne. Ještě jednou děkuji všem, kdo se na této atmosféře podíleli, těm, kdo tuto pouť pro nás připravili, ale i všem, kteří naši službu podpořili svojí účastí. n

Jan Žalčík

Ministrantské perličky z TV Noe:

n Po příchodu do sakristie jeden ministrant udělal vítězoslavné gesto a přidal výkřik: „Jóóó, a teď su slavný!!!“

n Vzápětí, když jsme na obrazovce v sakristii sledovali závěrečné titulky, říká další: „To je škoda, že tam nenapsali taky nás.“

Volná kapacita Charitní pečovatelské služby

Charitní pečovatelská služba Otrokovice nabízí své služby seniorům a osobám zdravotně znevýhodněným, nezvládajícím péči o sebe sama nebo svou domácnost. Také nabízíme služby rodinám, kde se současně narodily 3 a více dětí a to do 3 let věku dětí.

Podrobnější informace o službě naleznete na stránkách www.otrokovice.charita.cz nebo telefonním čísle 739 139 323, 733 676 712. Aktuálně máme volnou kapacitu. n

Bc. Jana Šuranská, DiS., vedoucí

Tomácké olympijské hry

9. 3. 2013, 13:45, suterén kostela sv. Vojtěcha, OTROKOVICE

Přípravy vrcholí. Míhají se tu snad všichni vedoucí oddílů TOM 1412 a TOM 1419. Jde cítit vůně popolední kávy a karamelu, slyším šustění papírů, trhání izolepy, Tomíkův hlas, do toho všeho první tóny písničky od skupiny One Direction. Přípravy vrcholí.

9. 3. 2013, 14:30, suterén kostela

Sobotní odpoledne se nese v duchu olympijském. Nechybí nic. Pochodeň z řecké Olympie plápolá, olympionici jsou seřazeni v zástupu, rozhodčí naproti nim. Pravidla jsou určena, sliby splněny. Kdo chce získat medaili a sladkou odměnu

v jednom, musí se utkat s těmi nejlepšími a někdy i se sebou samým. Přítomní rodiče povzbuzují ratolesti. Červené tvářičky zahánějí žízeň zeleným energy nápojem. Pozornost přítomných upoutávají soutěžící v ping-pongu, jejichž hra se podobá asiatskému stylu. Křik se ozývá z vedlejší místnosti, kde se tříští i sklo o zem, ano, právě tam probíhají souboje bicepsů. Disciplínou dvojic, kde jeden bez druhého jakoby nebyli, je oblíbený vzdušný hokej nebo kalčo. Kdo ví, že má přesnou mušku, odbíhá vyhrát zlato v šipkách či v kuželkách. Kdo zase rád zachovává chladnou logiku, bere si čtverečkový papír a promýšlí taktiku křížků a koleček. Chňapky, ty jsou zase testem postřehu a síly.

9. 3. 2013, 17:23, suterén kostela

Je čas udělat malé interview. Tomík mi přihazuje dvě své oběti. Danouš vše pečlivě zaznamenává na svůj fotoaparát. V záři blesků si připadám, jako bych zpovídala mediální hvězdy - Helču Miklovou a Míšu Kocháňovou.

E: Heli, jak se ti tu líbí?

H: Je tu skvělá atmosféra.

E: Účastnila ses dnes taky nějaké disciplíny?

H: Mimo soutěž jsem zkoušela piškvorky se Štěpánkou.

Vyhrávala jsem, dokud to Štěpánka nepochopila. (smích)

E: Míšo, co tvoje děti, jak se jim dnes daří?

M: Peťa báječně ovládá šipky, chvíli i vedl. Dokonce i u kuželek má takový ten správný kuželkářský grif. A Filda? Ten se někde ztratil, o tom nic nevím... (vyhrával medaile, pozn. autora)

E: A co ty a tvá olympijská kariéra, vyhrála jsi někdy něco?

M: Jednou jsem na kuželkářském srazu, ve vedlejší disciplíně – ve veslování na trenažeru – získala 1. místo, ale to je dávno, zhruba před 15 lety.

9. 3. 2013, 18:15, suterén kostela

Klání jsou u konce. Olympionici jsou opět nastoupeni, tentokrát už k závěrečné ceremonii. Rozdávají se medaile, diplomy a pro každého bojovníka i nějaká sladkost. Gratuluje se těm, jimž se podařilo na stupně vítězů dosáhnout, gratuluje se ale i těm, kteří si domů odnášejí aspoň dobrý pocit z fair play a příjemný zážitek spojený se zábavou a tréninkem.

9. 3. 2013, 23:49, můj pokoj na Baťově

Shrnutí dnešního olympijského klání v sedmi bodech:

- Zápal do boje, nadšení při hře, radost z vítězství.
- Největšími fidorkovými magnáty se stali kluci Janečkovi, kteří drahé kovy na konci olympiády štědře rozdávali kolemjdoucím.
- „Tomík, to je slaboch,“ směje se u baru spokojená fotografka. Porazila ho v páce, borka!
- Danča K. objevila kouzlo joja. „A přitom taková blbost...“
- Olympiády se zúčastnilo zhruba 30 dětí a 2 dospělí – hlavní organizátor Tom a fotografka Danča.
- Vypily se zhruba 3 litry čaje, 2 litry kávy, 4 litry kiwi sirupu.
- Velké díky všem zúčastněným, organizátorům a také těm, kteří jim jakkoli pomohli či vyšli vstříc jejich prosbám. ▫

Evčí Janíková

Kirikute öö aneb Noc kostelů v Otrokovicích

Vloni uspořádali svou Kirikute öö (tedy Noc kostelů) poprvé v Estonsku, v zemi, která určitě nepatří mezi bašty křesťanství. Nepatří tam ale už ani Česká republika. O to větší důvod je, aby Noc kostelů proběhla letos i v naší zemi, i u nás v Otrokovicích.

Oficiální internetové stránky Noci kostelů uvádí, že akce by měla být pozváním všech lidí dobré vůle ke společnému setkání a k objevování krásy našich kostelů. Měla by ale být také projevem kreativity a důvěry v lidi, kteří se chtějí podělit o svou víru, o svůj život, o své dovednosti. Noc kostelů chce nabídnout zakotvenou křesťanskou spiritualitu, modlitbu a službu potřebným a má být i znamením živé spolupráce křesťanských církví.

Abychom v naší farnosti toto splnili, proběhly už tři pracovní schůzky, které byly převážně zaměřeny na vytvoření programu, a začala pracovat organizační skupina. Při vytváření programu budeme tento rok narážet na to, že různých akcí je ve farnosti letos opravdu velké množství a že nelze stihnout všechno. Nemůžeme chtít, aby lidé pro Noc kostelů obětovali své rodiny, své zdraví. Proto bude program asi skromnější, méně náročný na přípravu, ale snad bude vytvářet působivější atmosféru a přinášet hlubší zážitky.

Noc kostelů 2013 chce zvýraznit i odkaz Cyrila a Metoděje, jejichž 1150. výročí příchodu na Velkou Moravu si letos připomínáme. Město Otrokovice připravuje k tomuto výročí vlastní oslavy, jejichž součástí Noc kostelů bude. Někteří naši farníci městu pomáhají s přípravou oslav a jeho organizátoři tuto pomoc rádi přijímají.

V kostele sv. Vojtěcha bude hlavním bodem programu audiovizuální pásmo, které vzniklo na základě Vančurových Obrazů z dějin národa českého. Mluvený text bude doprovázen hudbou a prezentací fotek a obrazů s tématem Cyrila a Metoděje. Toto pásmo jste už někteří měli možnost zhlédnout v roce 2011. Cyrilometodějské motivy se však budou objevovat i v dalších bodech programu. Samozřejmě také otevřeme pro návštěvníky věž, připravuje se speciální program pro děti, v jednání je výstava. Nápadů je moc, jen organizátorů a pořadatelů málo. Pomůžete nám i vy?

S definitivním programem budete včas seznámeni, rovněž s možnostmi, jak se do realizace programu zapojit. Pokud ale už nyní víte, že byste farnosti chtěli pomoci, že byste roli pořadatele při Noci kostelů zvládli, dejte mně vědět. ▢

Pavel Ludvík

PEXESO Terénní služby rodinám s dětmi

Terénní služba připravila pexeso s obrázky zvířátek, na kterém se aktivně podíleli děti a rodiče, které služba navštěvuje. Jejich společnou činností vzniklo dílo, které je bude těšit a ke kterému se budou s radostí vracet i později při společných hrách. Velké díky patří Bc. Michaelě Obadalové, která bezplatně poskytla návrhy obrázků.

Také se vám pexeso líbí? Je možné si ho odkoupit za cenu 50 Kč. Pro bližší informace volejte na telefonní číslo 731 619 771 nebo pište na mail fundraiser@otrokovice.charita.cz. ▢

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů. Redakční rada: P. Mgr. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rařaja. Adresa redakce: Nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>
Uzávěrka dalšího čísla: 28.4.2013. Vydání dalšího čísla: 12.5.2013.

Č	L	N	V	P	O	M	Y	L	B	
N	E	Z	O	R	H	Á	A	Í	A	
P	M	R	R	D	A	C	H	R	P	S
R	T	E	T	A	P	S	S	A	A	
S	P	I	S	L	N	O	Á	Ý	H	
T	R	K	O	T	O	E	R	L	D	
V	D	P	M	T	T	P	A	A	U	
O	A	N	E	M	A	S	T	M	A	
R	I	J	G	N	M	L	A	I	K	
C	H	Z	N	A	L	E	C	Z	Ě	K

Denně nás čekají drobné potíže a nepříjemné úkoly. Jsou to naše malé denní kříže. Co s nimi děláš, jak se k nim zachováš? Odmítáš je, hážeš je na druhé nebo je statečně neseš?

Ježíš řekl: Vezmi svůj kříž a

(Řešení najdeš v tajence osmisměrky)

AMEN, ASTMA, BASA, ČERT, DATLE, HLAS, HROZEN, LAIK, LÍPA, MALÝ, MAPA, MNICH, NOTA, ODPOR, OMEGA, OMYL, OPAR, OPTIK, OSTROV, OTOK, PRST, SÁRA, SPIS, SPRCHA, SRPEN, STROP, TETA, TMEL, TVOR, ZLATO, ZNALEC

A	D	Ů	P	N	M	K	V	G	Z	
T	Ž	E	Ó	Ú	K	O	L	E	O	
U	U	I	D	O	L	T	Ř	N	Y	
K	S	V	S	L	R	D	K	E	T	
O	O	T	I	P	U	O	K	S	O	
P	E	I	R	V	N	H	P	I	H	
L	A	P	Á	A	O	Ý	I	S	L	
N	K	N	O	R	C	H	I	D	E	A
Ý	E	Ý	N	A	U	A	M	U	K	
K	O	T	U	A	S	T	M	A	C	H

Při Ježíšově křížové cestě se od něho mnoho lidí odvrátilo, jen málokdo mu dokázal pomoci. Jednou z takových kladných postav Ježíšova velikonočního utrpení je

(Řešení najdeš v tajence osmisměrky)

ASTMA, AUTO, DLUH, DŘEZ, DŽUS, GENESIS, CHUDÝ, IDOL, KALHOTY, KOSTEL, KOUPIŤ, MOŘE, ODTOK, OKNO, ORCHIDEA, PANNA, PLNÝ, POKUTA, PŮDA, PÝCHA, SIÓN, STRACH, SUCHO, TMEL, ÚKOL, VÁNEK, VTIPNÝ